

Arrest

nr. 281 185 van 30 november 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DAGYARAN
Dageraadstraat 44
1000 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 maart 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. DAGYARAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 november 2021 dient de verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, in België een verzoek om internationale bescherming in.

Op 25 januari 2022 wordt een terugnameverzoek aan de Roemeense autoriteiten verstuurd.

Op 4 februari 2022 stemmen de Roemeense autoriteiten, in toepassing van artikel 18.1, b), van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een

staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening), in met het verzoek om terugname.

Op 1 maart 2022 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 *quater*). Deze beslissing houdt in dat niet België maar wel Roemenië bevoegd is voor de behandeling van het door de verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming en zij legt de verzoeker op om zich binnen de tien dagen aan te bieden bij de Roemeense autoriteiten.

Het betreft de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 8 maart 2022 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: A. (...)

voornaam: A. (...)

geboortedatum: (...).1993

geboorteplaats: S. O. (...)

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Roemenië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18 §1 c van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer A. A. (...), verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, bood zich op 30.11.2021 aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Betrokkene diende formeel zijn verzoek in op 30.11.2021. Betrokkene verklaarde nergens eerder een verzoek te hebben ingediend.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene reeds een verzoek tot internationale bescherming indiende in Roemenië op 05.11.2021 en in Oostenrijk op 17.11.2021.

Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 21.01.2022. Hij verklaarde sinds 2020 religieus gehuwd te zijn met H. (...), zij is ongeveer 23 jaar oud en woont momenteel in Ghazni bij de ouders van betrokkene. Betrokkene verklaarde geen kinderen te hebben, hij stelde verder dat hij geen familieleden heeft die in België of in een andere lidstaat verblijven. Betrokkene kon tijdens het persoonlijk onderhoud een kopie van zijn taskara (nr. xxx) voorleggen, het originele document liet hij achter in Afghanistan. Betrokkene verklaarde dat hij zijn paspoort verloor aan de Iraans-Turkse grens.

Betrokkene verklaarde dat hij Afghanistan op 21.04.2021 heeft verlaten omwille van problemen met de taliban. Hij reisde met een paspoort en visum per vliegtuig naar Iran en vervolgens per auto naar Turkije. Betrokkene verklaarde dat hij ongeveer vier maanden bij de smokkelaar in Istanbul verbleef. Daarna trok hij te voet en per auto naar Griekenland en reisde per taxi door daar Macedonië. Betrokkene ging te voet verder naar Servië en Roemenië. Hij stelde dat hij in Roemenië werd tegengehouden door de politie en er onder dwang zijn vingerafdrukken moest geven. Betrokkene verklaarde dat hij in Roemenië geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en ook aan de autoriteiten liet weten dat hij zou verder reizen. Hij verliet Roemenië in een vrachtwagen en trok naar Oostenrijk waar hij ongeveer vijf dagen doorbracht. Hij verklaarde dat hij ook hier onder dwang zijn vingerafdrukken moest afstaan maar stelde dat hij er geen verzoek om internationale bescherming

indiende. Betrokkene stelde dat hij er een bevel kreeg het Oostenrijkse grondgebied te verlaten. Betrokkene reisde verder per trein naar Zwitserland en Frankrijk om tot slot in Frankrijk een taxi te nemen en naar België te reizen. Hij kwam in België ongeveer acht dagen voor het indienen van zijn verzoek aan. Betrokkene verklaarde dat hij het grondgebied van de lidstaten niet meer heeft verlaten sinds zijn binnenkomst in Roemenië.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene antwoordde dat hij zich voor vertrek uit Afghanistan al informeerde en België zijn doel was. Hij koos voor België omdat het een goed land is en het centrum van Europa is. Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Roemenië en Oostenrijk omdat hij in beide landen slecht behandeld werd en het er niet financieel aantrekkelijk is.

Op 25.01.2022 verstuurdde wij een terugnameverzoek naar de Roemeense en Oostenrijkse instanties. Op 26.01.2022 ontvingen we een weigering van de Oostenrijkse instanties. Ze stellen dat de Roemeense instanties op 02.12.2021 instemden met de terugname van betrokkene van Oostenrijk wat maakt dat Roemenië de verantwoordelijke lidstaat is. Op 04.02.2022 stemden de Roemeense instanties in met ons verzoek conform artikel 18(1)c van Verordening 604/2013. Ze vragen betrokkene over te dragen via de luchthaven van Otopeni.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Roemenië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Roemeense instanties stemden op 04.02.2022 in met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18c van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht (...) c) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2) : "Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond".

Het akkoord conform artikel 18(1)c betekent dat het in Roemenië ingediende verzoek als ingetrokken werd geregistreerd.

Conform artikel 18(2) zullen de Roemeense instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. De Roemeense instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Roemenië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Roemenië ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden zal worden getoetst.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Roemenië "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Roemenië partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Roemeense instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Roemenië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Roemenië staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale

bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Roemeense instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Middels het akkoord van 04.02.2022 hebben de Roemeense instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van 'het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Roemenië. De betrokkene zal na overdracht in Roemenië zijn verzoek kunnen hervatten.

Roemenië onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Roemeense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Betrokkene verklaarde dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België omdat hij België een goed land vindt dat het centrum is van Europa. Wij benadrukken dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Betrokkene verklaarde dat hij in Roemenië door de politie werd tegengehouden en onder dwang zijn vingerafdrukken moest laten registreren. Hij stelde dat hij er echter geen verzoek om internationale bescherming indiende. We benadrukken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Roemeense autoriteiten.

Betreffende de verklaring dat hij geen internationale bescherming vroeg in Roemenië merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor deze lidstaat opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk een verzoek om internationale bescherming indiende in Roemenië.

Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Roemenië omdat hij er slecht werd behandeld. We benadrukken dat betrokkene zijn algemene verklaringen niet verder duidde. Verder wensen we in dit verband ook te benadrukken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Roemeense instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Betrokkene uitte verder bezwaar tegen een overdracht aan Roemenië omdat het geen financieel aantrekkelijk land is. Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te

verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

In het rapport over asiel en internationale bescherming in Roemenië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Roemenië (Felicia Nica, "Asylum Information Database - Country Report : Romania" - 2018 update, laatste update op 30.04.2021, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/romania>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt geen melding gemaakt van problemen die personen die in het kader van de Dublin-verordening aan Roemenië worden overgedragen zouden ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. (AIDA-rapport p. 60-61).

Verzoekers die een verzoek stilzwijgend hebben ingetrokken door naar een andere lidstaat te trekken kunnen indien ze binnen de 9 maanden terugkeren hun oorspronkelijke verzoek verder zetten. Dit wordt niet gezien als een navolgend verzoek (AIDA-rapport p. 61).

We wensen op te merken dat de regionale opvangcentra te Roemenië volgens het AIDA-rapport een totale capaciteit hebben van 1100 opvangplaatsen. Eind 2020 waren 1223 plaatsen ingenomen en werden er dus meer mensen opgevangen dan er in theorie plaats is. Toch vermeldt het rapport dat het tot nu toe nog nooit is voorgevallen dat asielzoekers geen opvang kregen in Roemenië omwille van een tekort aan opvangplaatsen (AIDA-rapport p. 105: "Until now it has not happened that asylum seekers were left without accommodation due to a shortage of places in the reception centres.").

Het Aida-rapport vermeldt dat de condities in de verschillende opvangcentra kunnen verschillen per regio, ze worden gemonitord door de ombudsman die de centra geregeld persoonlijk bezoekt (AIDA-rapport p.106). Het rapport stelt dat er eten voorzien wordt voor de bewoners maar dat zij ook de mogelijkheid hebben om zelf eten klaar te maken. Elk opvangcentrum in Roemenië heeft een keuken waar dit mogelijk is. De bewoners zijn verplicht zelf hun kamers, de keukens en de badkamers proper te maken en elk centrum heeft voldoende toiletten en douches om onder normale bezetting te volstaan. (AIDA-rapport p. 108)

Het AIDA-rapport vermeldt verder dat verzoekers financiële steun krijgen voor de aankoop van voeding en kleding en zij ook zakgeld ontvangen. Voor een alleenstaande man komt dit neer op ongeveer €104/maand. Het rapport stelt verder dat deze steun voldoende is om de dagelijkse kosten te dekken en dat verzoekers in Roemenië financieel niet slechter worden behandeld dan Roemeense burgers. (AIDA-rapport p. 98-99). Artikel 3 van het EVRM kan niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Roemenië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Roemenië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Roemenië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde dat hij in goede gezondheid is. Het AIDA-rapport stelt dat de toegang van verzoekers om internationale bescherming tot gezondheidszorg in Roemenië wettelijk is gewaarborgd. Deze toegang behelst gratis basis gezondheidszorg, dringende medische zorgen in een ziekenhuis en gratis behandeling van acute én chronische aandoeningen die levensbedreigend zijn. Indien verzoekers ook bijdragen betalen aan de Roemeense ziekteverzekering dat hebben zij alle rechten op gezondheidszorg die een Roemeens staatsburger ook heeft. (AIDA p. 115). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale

bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Roemenië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Tot op heden bracht betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Roemenië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Roemeense autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Roemeense niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Roemenië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17 van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Roemeense autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1) c van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

De huidige gezondheidsomstandigheden naar aanleiding van het COVID-19 virus onttrekken betrokkene niet aan zijn verplichtingen gebonden aan deze beslissing. Niettemin wordt er rekening gehouden met deze omstandigheden en worden alle noodzakelijke maatregelen gevolgd.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Roemeense autoriteiten (...)"

Op 1 augustus 2022 wordt een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer genomen. Bij arrest met nummer 281 184 van 30 november 2022 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. Artikel 39/81, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verweerder werd op 30 maart 2022 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota met opmerkingen in te dienen.

Er werd geen nota met opmerkingen ingediend, maar wel een administratief dossier.

3. Over de ontvankelijkheid

Artikel 29, lid 1, van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.”

Artikel 29, lid 2, van de Dublin III-verordening bepaalt verder:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Roemeense instanties op 4 februari 2022 instemden met de terugname van de verzoeker op grond van artikel 18.1.b, van de Dublin III-verordening. Het blijkt voorts niet dat de verzoeker tegen de thans bestreden beslissing, die een overdrachtsbesluit uitmaakt in de zin van de Dublin III-verordening, een beroep met schorsende werking heeft ingesteld.

Met toepassing van artikel 29, lid 1, van de Dublin III-verordening gaat derhalve vanaf 4 februari 2022 een termijn van zes maanden in om de verzoeker daadwerkelijk over te dragen. In principe verstreek de overdrachtstermijn dus op 5 augustus 2022.

Uit de aan de Raad overgelegde stukken blijkt dat de gemachtigde op 1 augustus 2022 een beslissing nam om de overdrachtstermijn van de Dublintransfer te verlengen tot achttien maanden, zoals voorzien in artikel 29, lid 2, van de Dublin III-verordening. Deze beslissing tot verlenging van overdrachtstermijn werd echter door de Raad vernietigd bij het arrest met nummer 281 184 van 30 november 2022, zodat zij geacht wordt *ab initio* uit het rechtsverkeer te zijn verdwenen.

Er dient dus te worden opgemerkt dat de overdrachtstermijn van zes maanden reeds is verstreken, zodat de Belgische autoriteiten opnieuw verantwoordelijk worden voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

De Raad wijst erop dat het Hof van Justitie (hierna: het Hof) in Grote Kamer in zijn arrest van 25 oktober 2017, *Majid Shiri t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, C-201/16, in de punten 30 tot en met 34 en 39 stelde dat, indien de overdrachtstermijn van zes maanden is verstreken zonder dat de overdracht van de verzoekende lidstaat naar de verantwoordelijke lidstaat heeft plaatsgevonden, de verantwoordelijkheid “*van rechtswege*” overgaat naar de verzoekende lidstaat. Daarbij is niet vereist dat de oorspronkelijk verantwoordelijke lidstaat weigert de betrokkene over te nemen of terug te nemen. In punt 43 vervolgt het Hof dat, indien de overdrachtstermijn is verstreken, de bevoegde autoriteiten van de verzoekende lidstaat niet kunnen overgaan tot overdracht van de betrokkene naar een andere lidstaat en zij, integendeel, gehouden zijn ambtshalve de nodige maatregelen te treffen om hun verantwoordelijkheid te erkennen en onverwijld aan te vangen met de behandeling van het door de betrokkene ingediende verzoek om internationale bescherming.

Aangezien de maximumtermijn voor overdracht in de voorliggende zaak *in casu* reeds ruimschoots is overschreden en België dus van rechtswege bevoegd is geworden voor de behandeling van het aan de bestreden beslissing ten grondslag liggende verzoek om internationale bescherming, is er thans geen mogelijkheid meer op een uitvoering van de bestreden beslissing, die stelt dat een ander land verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en van het bevel om het grondgebied te verlaten, dat aan deze beslissing verbonden wordt. Het bestreden overdrachtsbesluit van 1 maart 2022 dient derhalve als impliciet, doch zeker opgeheven te worden beschouwd.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp, waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren. Het belang moet bestaan op het moment van het indienen van het beroep en moet tevens blijven voort bestaan tot op het ogenblik van de uitspraak.

De Raad stelt vast dat het bestreden overdrachtsbesluit thans geen rechtsgevolgen meer sorteert, nu de Belgische staat van rechtswege bevoegd is geworden voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat door de verzoeker werd ingediend op 30 november 2021. Bijgevolg rijst de vraag naar het actueel belang bij de eventuele vernietiging van het thans bestreden overdrachtsbesluit.

Ter terechtzitting wordt het standpunt van de partijen gevraagd ten aanzien van hetgeen voorafgaat. De raadvrouw van de verweerder bevestigt dat indien de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer vernietigd wordt - wat in deze zaak het geval is - de overdrachtstermijn van zes maanden reeds verstreken is op 5 augustus 2022 waardoor België de verantwoordelijke lidstaat wordt. De raadvrouw van de verzoeker geeft ter terechtzitting aan zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad voor wat betreft de vraag naar het actueel belang.

Er bestaat dan ook geen enkele betwisting over het gegeven dat de Belgische staat momenteel reeds van rechtswege bevoegd is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en het gegeven dat de verzoeker daardoor geen actueel belang meer kan doen gelden bij de eventuele nietigverklaring van het overdrachtsbesluit, waarbij Roemenië aanvankelijk werd aangeduid als de verantwoordelijke lidstaat.

De Raad stelt bijgevolg vast dat de verzoeker niet meer getuigt van het rechtens vereiste actueel belang bij het beroep tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aangezien België thans verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming, ingediend op 30 november 2021 (*cf.* RvS 10 maart 2006, nr. 156.200; RvS 8 mei 2006, nr. 158.404; RvS 7 september 2004, nr. 134.640).

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het vereiste actueel belang, niet-ontvankelijk.

Deze vaststelling volstaat om het beroep te verwerpen.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE